ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Svatyne_odpornosti.pdb

PDB Name: HOWARD, Robert - Svatyně odporn
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

SVATYNĚ ODPORNOSTI
(Temple of Abomination)

„Stát!“ zavrčel Wulfhere Harskalifn. „Vidím mezi stromy prosvítat obrysy zdí. Při Thorově krvi, Cormacu! Nevedeš nás do léčky?“

Vysoký Kelt se snědou, jizvami zbrázděnou tváří, zavrtěl hlavou.

„Nikdy jsem neslyšel, že by tu byl nějaký hrad. Ani místní vesnice nejsou postaveny z kamene. Snad je to stará římská ruina...“

Wulfhere zaváhal a pohlédl na sevřenou řadu bradatých bojovníků, jejichž hlavy byly ověnčeny rohatými helmami.

„Co takhle vyslat zvědy?!“ navrhl.

Cormac Mac Art se ironicky rozesmál.

„Alarik vedl Góty přes Forum Románum před více než osmdesáti lety a vy, barbaři, se stále chvějete při pouhém zvuku slova Řím. Přestaňte se konečně bát, v Británii už nejsou legie. Myslím, že je to svatyně druidů a těch se nemáme proč bát. Tím spíše, že jsme vytáhli proti jejich zuřivým nepřátelům.“

„Cedrikova banda bude výt jako smečka zbabělých vlků, až na ně udeříme ze západu, místo z jihu nebo východu,“ přitakal Viking s radostným šklebem. „To byl chytrý nápad, Cormacu, ukrýt náš drakkar na západním pobřeží a projít touhle zemí abychom se dostali k Sasům. Chytrý, ale šílený.“

„V mém šílenství je metoda," odpověděl Kelt.

„Vím, že v okolí je málo bojovníků. Většina vůdců spolu s lidmi se shromáždila kolem Arthura Pendragona a udeří pod jeho vedením. Pendragon - ha! Není synem Uthera Pendragona o nic víc než ty. Uther byl černobradý šílenec. Proudilo mu v žilách víc římské než britské krve a ještě víc keltské než římské. A Arthur, tak světlý jako Erik, je čistokrevný Kelt. Dáreček od jednoho z divokých rodů západu, které se nikdy nesklonily před římskou nadvládou. To Lancelot mu vtloukl do palice, aby se stal králem, jinak by byl dál divoký náčelník zapadlé vesnice, který provádí nájezdy na hranice sousedů."

„Je tak uhlazený a slizký jako Římané?"

„Arthur? Ha! Každého z tvých Dunů by vedle něho měli za chůvu. Je to šílený divoch a nade vše miluje boj." Cormac si sáhl na jizvy a ušklíbl se. „Na krev bohů! Jeho meč žízní po krvi! Je hoden nás, pirátů z Erin!"

„Chtěl bych se s ním setkat," zabručel Wulfhere a prstem přejel ostří ohromné sekery. „A Lancelot?"

„Galskořímský renegát, který se naučil podřezávat krky jako nikdo druhý. Četl Petronia a vzdělal se v umění dvorských intrik a spiknutí. Gonac není čistokrevný Kelt jako Arthur, ale má římské příbuzné. Umřel bys smíchy, kdybys viděl, jak obskakuje Lancelota. Ale válčí jako krvežíznivý démon. Bez těch dvou by byl Arthur náčelník obyčejných lupičů. Vždyť on ani neumí číst a psát."

„A co má být?" nadskočil Dun. „Já taky ne... Podívej! Svatyně!"

Došli na palouk, na jehož opačném konci spatřili nevysokou, stromy stíněnou budovu, která na ně hleděla zpoza řady sloupů.

„Tohle není svatyně Britů," řekl rozhodně Wulfhere. „Vypadá to spíš jako shromaždiště té nové sekty... křesťanů."

„Římskobritští míšenci," odfrkl si Cormac. „Keltové ctí stará božstva, stejně jako my. Na krev Bohů, dokud žijí druidové, nikdy nezměníme víru!"

„Co jsou zač, ti křesťané?" zeptal se Viking.

„Říká se, že při obřadech jedí vlastní děti."

„Ale říká se také, že druidové upalují lidi v klecích ze zeleného dřeva."

„To je lež, kterou rozšířil Caesar a věří jí jen hlupáci!" zařval Cormac. „Nemám je dvakrát v lásce, ale nikdo na ně nebude plivat v mé přítomnosti. Jsou moudří! A zkušení! A ti křesťané tvrdí, že se sluší úklonou poděkovat za ránu!"

„Že co?!" nevěřil svým uším obrovský Dun. „Je to tedy pravda, že se pak klaní jako otroci?"

„Aha. Odplatit zlo dobrem a odpustit svému trýzniteli."

Obr o tom chvíli uvažoval a pak prohlásil.

„To nejsou zásady. To je obyčejná zbabělost. Ti křesťané musí být banda šílenců. Cormacu, až nějakého potkám, ukaž mi ho. Vyzkouším sílu jeho víry," zamával výmluvně sekerou a pokračoval. „Ale všeobecně je to špatné a nebezpečné. Mohlo by se to jako mor rozšířit mezi lidmi a zabít statečnost v bojovnících, pokud se to nerozdrtí jako mladý had."

„Ukaž mi takového a s chutí ho rozšlápnu." odpověděl Cormac. „Ale dost o tom. Musíme prozkoumat svatyni. Počkejte tady, jsem stejné víry jako Britové, i když jiné rasy. Ti druidové požehnají naši výpravu proti Sasům. Nevidím důvod, proč bychom si nemohli získat jejich přízeň."

Po těch slovech prošel mezi sloupovím a zmizel.

Wulfhere se opřel o sekyru. Zdálo se mu, že z nitra budovy zaslechl lehký dupot, jakoby po mramorové podlaze přeběhl kozel. Ale jeho pozorování přerušili ostatní.

„Tohle je zlé místo," zaprorokoval Osvic Jarlsbane. „Před chvílí se mi zdálo, že na nás z vrcholu sloupu hleděla jakási divná tvář."

„To se jen vinná réva rozvlnila větrem," nesouhlasil s ním Černý Hrothgar. „Podívej, obrůstá celou budovou. Svíjí se a napíná, úplně jako duše zatracených..."

„Oba jste padlí na hlavu," přerušil ho Hákon Snorri. „Viděl jsi kozla. Já viděl jen rohy, ale..."

„Držte huby," zabručel Wulfhere a nejistě pohlédl ke svatyni.

Odtamtud zazněl krátký, ale příšerný skřek a zběsilý dupot, jakoby se stádo koz vrhlo do útoku. Potom svist taseného meče a těžký úder. Wulfhere pevněji sevřel sekeru a vyrazil ke schodům, když se mezi sloupy objevil Cormac Mac Art. Při pohledu na něj Viking v němém údivu vyvalil oči a pod rohatou

helmou mu hrůzou vstaly vlasy na hlavě. Dosud nikdy, a prožili toho spolu už hodně, nebyl totiž svědkem toho, že by Keltovy železné nervy prozradily jakékoli emoce. Teď byla Cormacova tvář bledá jako plátno a v očích měl výraz člověka, který pohlédl do bezedné propasti. Po ostří jeho meče stékala krev.

„U Thora, co...“ zachrčel Wulfhere a nejistě pohlédl na svatyni.

Cormac si z čela otřel krůpěje ledového potu.

„Při krvi bohů, tohle byla ta nejodpornější věc, jakou jsem kdy v životě viděl. Vyběhlo to úplně nečekaně ze tmy, a málem mě to dostalo. Sotva jsem stačil vytáhnout meč. Skákalo to jako kozel, ale běželo rovně a podle toho, co jsem v pološeru viděl, vypadalo to podobně jako člověk!“

„Zbláznil ses?!“ Ve Vikingově hlasu zněla výrazná nedůvěra. Jeho pantheon neobsahoval něco takového jako je satyr.

„Ano?“ zavrčel Cormac. „Leží to v první místnosti. Pojďte se mnou a dokážu vám, jaký jsem šílenec.“

Otočil se na patě a vyrazil ke sloupoví. Wulfhere, chtě nechtě, udělal to samé a přitom pevně svíral připravenou sekyru. Ostatní Vikingové šli za nimi, semknuti do těsného houfu. Prošli mezi sloupy bez ozdob a ocitli se v nitru budovy. Do hlavního sálu vedla široká chodba ozdobená sloupy z jakéhosi černého kamene. Na vrcholku každého z nich byla vyřezávaná jakási bytost, ale pološero, které zde panovalo, znemožňovalo jejich přesnou identifikaci, ale i tak vypadaly podivně znetvořeně.

„No, kde je ten tvůj netvor?“ zeptal se Wulfhere netrpělivě.

„Tady padl!“ ukázal Cormac mečem „a... u všech démonů...“

Podlaha byla prázdná.

„Mámení a šílenství.“ Viking posmutněle zavrtěl hlavou. „To všechno ta zatracená keltská přecitlivělost. Nevídáš občas duchy, Cormacu?“

„Ano?“ dotázaného zřejmě znervóznil tón otázky. „A kdo viděl v Helgolandu trolla a křikem zburcoval celý tábor? A kdo držel všechny na nohou do úsvitu a nutil je udržovat oheň, až lidé začali usínat vstoje, protože se mu zdálo, že kolem tábora krouží démoni? Já snad?“

Vůdce si nenápadně odfrkl a hněvivě pohlédl na ty, co stáli za ním. Byl to dost účinný způsob, aby je přešla chuť se ironicky šklebit.

„Podívej!“ Cormac se mezitím uklidnil a bedlivě zkoumal podlahu, na níž byla patrná krvavá šmouha.

Wulfheremu stačil jediný pohled. Napřímil se a ostražitě rozhlédl kolem. Zbytek instinktivně udělal to samé. Nastalo ticho plné napětí.

„Za mnou!“ rozkázal Cormac a s celým oddílem v patách vyrazil dolů chodbou.

Až dosud si mezi zlověstnými sloupy nepovšimli žádných postranních chodeb. Trochu se před nimi rozjasnilo a po chvíli vešli do rozlehlé, kruhové místnosti, kde stropní otvory propouštěly slabé světlo zapadajícího slunce. Bojovníci konečně viděli více pravidelně rozmístěných sloupů a mohli si prohlédnout ozdoby, které je věnčily. Při pohledu na ně Cormac zaklel a Wulfhere si s odporem odplivl. Figury představovaly lidské postavy, ale ani ten nejzdegenerovanější a nejperverznější úchylník dekadentního Řecka nebo úpadku Říma by nedokázal vymyslet deformace tak odporné, jaké v těch kamenech oživilo jakési individuum. To, co zde bylo představované na mnoha místech přesahovalo možnosti rozumu i přírody. Deformace byly tak velké, že překračovaly možnosti, jaké skýtalo lidské tělo. Cormac ucítil, jak mu vstávají vlasy na hlavě. Prostředí kolem ho pomalu, ale nemilosrdně vtahovalo do sebe, do svého vlastnictví...

*

Kromě dveří, kterými sem vešli tu bylo ještě čtvero dalších, ani ne tak dveří, jako spíše kamenných, ostře klenutých otvorů, které se nikdy ničím nezavíraly. Nikde tu však nebylo nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo oltář. Cormac došel ke středu sálu a zastavil se přímo pod dopadajícími paprsky světla. Rozhlédl se kolem a pak jeho pohled spočinul na podlaze. Byla celá pokrytá sítí v centru místnosti se sbíhajících čar, které tvořily jeden obrazec, osmiúhelník, na kterém právě stál.

Ve chvíli, kdy to zjistil, se mu deska pod nohama nehlučně rozevřela a on si uvědomil, že padá do temného podzemí.

Zachránila ho jen neobyčejná obratnost a rychlost. Nejblíže stál Thorfin Jarlsbane a právě jeho pásu se v zoufalé snaze zachytil. Nebo spíš chtěl chytit, protože prsty minul cíl a sevřel pochvu Thorfinova meče. Ten se instinktivně rozkročil a na nekonečně dlouhý okamžik závisel Cormacův život na síle stisku a na pevnosti pásu přidržujícího pochvu. V příští sekundě ho Thorfin chytil za ruku a Wulfhere řvoucí na poplach se mu vrhl na pomoc. Společně ho vytáhli z temného otvoru a posadili na kamennou podlahu. Zachráněný to ocenil němou grimasou a pohlédl dolů.

„Při Thorově krvi!“ vykřikl Wulfhere, který byl tím, co se stalo, otřesený víc než Cormac. „Byl to moment a... U Thora, stále ještě tiskneš meč!“

„Pustím ho teprve až budu mrtev. Chci si ho s sebou vzít i do pekla, ale na to je čas. Teď se chci podívat tam, kde jsem se málem ocitl.“

„Může tu být víc takových pastí,“ Viking vypadal, že ho ten nápad příliš nepotěšil. „Stěny jsou dobře viditelné,“ informoval ho Cormac, „ale na dno nedohlédnu... Jaký puch je odtamtud cítit!“

„Pojďme odtud,“ odtušil rychle Viking. „V tom smradu není nic pozemského. Musí to být cesta do nějakého římského podsvětí nebo do jeskyně, kde hadi shromažďují pro Lokiho jed!“

„Teď vidím, jak to funguje. Ten kámen je opřený o trám a přidržuje ho podpěra. Jak to bylo postaveno už je jiný problém, ale funguje to dokonale. Pod tíhou se podpěra vychyluje a celé se to sklápí dolů...“

Hlas ztichl a jeho majitel se sklonil nad okrajem otvoru. „Krev! Tady je krev!“ řekl náhle.

„To, co jsi zabil,“ zabručel Wulfhere, „se sem doplazilo a...“

„Jestli se mrtvola může plazit, pak máš pravdu. Zabil jsem to! Někdo to sem přinesl a hodil dovnitř. Poslouchej!“

Piráti se k nim přiblížili. Odněkud zdola se rozlehl vzdálený zvuk. Odporný chichot smíšený s dalšími zvuky, které nebyl nikdo z nich schopen ani popsat, ani identifikovat. Jako jeden muž odskočili od otvoru, pevněji stiskli zbraně a vyměnili si mezi sebou pohledy.

„Kámen nehoří,“ prohlásil s lítostí Wulfhere. „Není tu ani zlato, ani nic lidského, pojďme odsud!“

„Počkej!“ Cormac byl proslavený vynikajícím sluchem a teď zřejmě zaslechl něco, co uniklo pozornosti ostatních. „Někdo tam sténá! Neslyšíte?!“

Wulfhere si přiložil dlaň k uchu.

„Aha! Dolů, tou chodbou!“

„Za mnou!“ zavrčel Kelt. „Držte se blízko sebe. Wulfhere, chytni se mého pásu. Hrothgare, chyť se jeho pásu, Hákon ať se chytí tvého a tak až do konce. Takových nepříjemných překvapení tu může být víc. A mějte připraveny zbraně!“

Tak také prošli portálem a ocitli se v chodbě, která byla značně širší, než předpokládali. Byla dost tmavá, ale v dáli spatřili cosi, co vyhlíželo jako sluneční jas. Došli k tomu světélku a to, co spatřili je zastavilo. Světlo sem dopadalo z otvorů vytesaných ve stropu a dost důkladně osvětlovalo obscénní dekoraci stěn a nahé tělo vyhublého muže, které bylo přikováno k jedné z nich a které bylo v napůl vzpřímené poloze přidržováno řetězy. V první chvíli se Cormac domníval, že je mrtvý a při pohledu na stopy, po mučení a amputacích, jakými bylo tělo poznačeno, si v duchu řekl, že je to pro toho nešťastníka tak lepší. Po chvíli se hlava zavěšeného zvedla a ze zmasakrovaných rtů se ozval tupý sten.

„U Thora!“ překvapeně vykřikl Wulfhere. „On žije!“

„Vodu! Proboha vodu!“ zašeptal muž.

Cormac chytil Hákonův měch a přiložil ho visícímu k ústům. Ten pil dlouhými doušky a pak s viditelným úsilím zvedl hlavu a pohlédl na něj hlubokýma očima s podivně klidným výrazem.

„Blahoslavenství nechť je s tebou, můj pane,“ ozval se slabý a chvějící se hlas, ve kterém však byly stopy dávné moci a jistoty. „Jak dlouho jsem již v Ráji?“

Wulfhere a Cormac na sebe překvapeně pohlédli.

„Ne, to není Ráj,“ zašeptal mezitím nešťastník. „Stále ještě jsem v řetězech.“

Viking zaklel, důkladněji se na ně podíval a pak popadl sekeru a zdvihl ji nad hlavu. Krátký, ale mocný úder je přesekl jako nitky a muž se bezvládně skácel Cormacovi do náruče. Byl zbaven řetězů, ale ocelové obruče stále ještě svíraly jeho končetiny a zrezivělý kov se vežral dost hluboko do živého masa.

„Nemyslím, že máš před sebou příliš mnoho času," řekl Cormac. „Řekni nám, jak se jmenuješ a odkud pocházíš, abychom mohli uvědomit tvé blízké."

„Jmenuji se Fabricius, můj pane," slova z něj vycházela s výraznou námahou, „a pocházím z města nad zátokou..."

„Soudě podle tvých slov jsi křesťan."

„Jsem kaplan Boha, ale na to teď není čas. Nechtě mě tady a prchejte, dřív než vás dostihne zlo."

„Při Odinově krvi," zavrčel Wulfhere, „neodejdu odsud, dokud se nedovím, kdo dělá něco podobného s lidmi!"

„Zlo temnější než odvrácená strana Měsíce," zašeptal Fabricius. „Tváří v tvář mu mizí všechny rozdíly mezi lidmi, takže mi připadáš jako bratr, Sase."

„Nejsem Sas," ošil se Dun.

„To nevadí. Všichni lidé přirozených tvarů jsou bratři. To jsou slova Pána, která jsem nechápal, dokud jsem se nedostal na toto místo!"

„U Thora! Tohle není svatyně druidů?" otázal se zaskočený Viking.

„Není," odpověděl umírající. „Bože, dostali mě do svých rukou. Démoni z temných věků, monstra z krvavého chaosu a vyjícího pekla. Netvoři skrývající se na římských lodích dovezených z Orientu a sející hnilobu po čistých zemích poctivé Británie. Monstrum starší než druidi sloužící ještě strašnějšímu, který se objevuje jen při měsíci..."

Nevýrazná slova utichla a Cormac jím jemně zacloumal. Umírající se rozhlédl kolem jako člověk, který se právě probudil z hlubokého spánku.

„Prosím vás, odejděte," zašeptal. „Mně už nic horšího udělat nemohou, ale vám... Zlomí vaše duše kouzly a těla mučením tak, jako to udělali se mnou. On sem přijde, Netvor, nejvyšší kaplan zla s legiemi prokletých. Je pozdě. Poslouchejte! Už se blíží! Snad vás Bůh ochrání, protože jestli ne..."

Cormac prskl jako rozvzteklený tygr a obrovský Viking se otočil na patě se sekerou v hrsti. Jednou z vedlejších chodeb se skutečně něco blížilo. Zvuky, které sem doléhaly, připomínaly klapot tisíců kopyt o kameny.

„Sevřít šiky!" zavrčel Wulfhere. „Krýt se štíty a umírat s krví na ústech!"

Vikingové bleskurychle utvořili kolem umírajícího půlměsíc naježený ocelí a chráněný štíty a hleděli do ústí chodby, z něhož se v tom okamžiku vynořili útočníci.

To, co vyběhlo z temnot, se podobalo vlně černého šílenství a krvavé vřavy. Většinou to byla kozly připomínající stvoření, která se pohybovala po dvou, měla lidské ruce a rysy jejich tváří tvořila směs lidských a kozích. Ale mezi nimi byli ještě další. Tvorové s trčícími kly, červenýma očima, blanitými křídly nebo ještěřími ocasy. A za nimi Cormac spatřil ještě jednu postavu oděnou do černého a zářící jakoby krvavým jasem. Člověka z něhož však vyzařovalo tolik nelidského, že předešlí tvorové mu připadali celkem příjemní a neškodní. Jeho pozorování byla prudce přerušena, když se stádo srazilo se stěnou dřeva a oceli. Tvorové nebyli ozbrojeni, ale příroda je vybavila kly, rohy a drápy a bojovali tak, jak bojují divoké bestie. Vikingové bojovali s šílenstvím, ke kterému je dohnal strach jaký dosud nezažili, a v ničem si s nimi nezadali. Kly a drápy rvaly těla z nichž vytékaly proudy krve, ale přesto Dunové chráněni štíty a helmami neutrpěli téměř nic proti tomu, co dělaly oštěpy a sekery s ničím nekrytými útočníky.

„U Thora a jeho krve!" Zařval Wulfhere a rozťal dalšího útočníka jednou ranou zkrvavené sekery, „přesvědčí se, že porazit ozbrojené muže je těžší než umučit nahého kněze!"

Před Vikingy se vytvořil val mrtvol a pekelné příšery se obrátily na útěk, ale ve stínu napůl viditelný černě oděný muž je voláním divných a nezopakovatelných slov otočil zpět. Vrhli se tedy znovu do vzteklého útoku až těly pokryli podlahu a ještě zvýšili val obklopující Vikingy, pak teprve několik přeživších tvorů uteklo chodbou, ze které se vynořili. Wulfhere zastavil své lidi, kteří měli velkou chuť tvory pronásledovat, ale nedokázal zastavil Cormaca, který se vrhl za černě oděnou postavou.

*

Proběhli řadou chodeb, až nakonec, když se ocitli v rozlehlé místnosti, prchající se zastavil a otočil. Byl to vysoký muž s nelidsky studenýma očima, divnou, temnou tváří a lysou lebkou, která byla

potetována různými fantastickými vzory. S krátkým a podivně zdobeným mečem v ruce se vydal Cormacovi vstříc, ale krvavá zuřivost, která Cormaca zcela ovládala, mu nedala žádnou šanci. Kýmkoli nebo čímkoli ten nejvyšší kaplan byl, byl smrtelný, neboť sténal a klel v divném jazyku, když Cormacovo ostří jednou a podruhé prošlo jeho obranou a zkrvavilo mu prsa a rameno. Cormac ho zuřivým útokem zatlačoval stále dál a dál, až se ocitli na samém okraji otvoru zejícího v podlaze. A tady, zasažený do prsou, do něj s divokým křikem spadl. Ještě hodnou chvíli se ten křik ozýval ze stále větší a větší vzdálenosti, až náhle utichl. Cormac se nenávistně usmál. To byl nejlepší důkaz, že právě poslal mučitele jednoho ze svých bližních přímo do pekelných propastí...

Otočil se a vydal se zpět ke svým pirátům. Několik rohatých tvorů se mihlo před ním, ale prchali tak rychle, že nemělo smysl je honit. Po několika minutách vzájemného volání se připojil ke svým druhům, kteří ho očekávali na krvavém bojišti.

„Zabils ho," zašeptal Fabricius. „Vidím jeho krev na tvém meči. Prosvítá přes pochvu. Jiní to nevnímají, ale já to vidím a vím, že jsem konečně volný a mohu mluvit. Před Římem a dokonce před skutečnými keltskými druidy, dokonce před Pikty, byl on Učitel Člověka. Tak se jmenoval a byl to poslední z Hadích lidí, poslední z rasy, která světu vládla před člověkem. To jeho ruka podala Evě jablko a poslala za ní Adama. Kull z Atlantidy, velký a mocný vládce, vybil do posledního všechny jeho pobratimy v zoufalé válce na život a na smrt, ale on jediný přetrval, aby mohl dál sít zlo a zmar. Teď vidím plno věcí, které jsou za života člověku ukryté a vnímá je teprve otevřenou branou smrti. Hadí lidé byli před člověkem a ještě před nimi byli nejstarší s hlavami ve tvaru hvězd. To oni stvořili lidstvo a později tohle tady, když pochopili, že člověk neplní jejich očekávání. Tahle svatyně je posledním místem, jaké po jejich civilizaci zbylo na zemském povrchu a pod ní bylo království posledního ze Shoggotů. Teď se budou všichni před člověkem skrývat pod zemí až do dne, kdy je Bůh povolá před svou tvář v den soudu..." stařec se zakuckal a zmlkl.

Cormac pocítil divné mravenčení v kříži. Příliš mnoho z toho, co říkal Fabricius, se zdálo přivolávat divné a strašlivé vzpomínky v jeho duši.

„Upokoj se," řekl. „Tahle svatyně tu už dlouho stát nebude."

„Aey," souhlasil podivně dojatý Wulfhere. „Každý kámen hodíme do té studny a nezůstane tu po ní sebemenší stopa."

„Ať už křesťan nebo ne, byl jsi odvážný člověk," řekl Cormac a pocítil podivný smutek. „Pomstíme tě..."

„Ne!" Fabricius natáhl chvějící se ruku a tvář mu naběhla úsilím. „Umírám, ale pomsta je pro moji duši něčím nepřijatelným. Přišel jsem do této svatyně zla nesa kříž, promlouval jsem slovy Pána a smířil jsem se se smrtí, jen abych zbavil svět Toho, který už způsobil tolik neštěstí. A bůh vyslechl mé modlitby, poslal sem vás a vy jste zabili Hada. Teď už ta stvoření mohou jen umírat kde chtějí anebo utéci do lesa a tam zdechnout. A Shoggot už nikdy nebude škodit lidem."

Fabricius vzal Cormacovu pravou ruku do svojí levé a Wulfhereho levici do své pravé ruky a řekl:

„Kelt nebo Norman, jste bratři, i když různých ras a přesvědčení. Pohleďte!" Tvář se mu jakoby rozjasnila a tělo se zvedlo, když se opřel o loket. „Náš Pán mi řekl: Všechny rozdíly mezi námi ustupuji před hrozbou sil Temnot. Ano, všichni jsme bratři..."

Fabriciovi rozzářené oči pohlédly do prázdna a zavřely se. Cormac mlčky stál a tiskl meč. Po chvíli se zhluboka nadechl a uvolnil se.

„Co to říkal nakonec?" zeptal se.

„Nevím," zavrtěl hlavou Wulfhere. „Zešílel a šílenství ho zabilo. Ale byl odvážný a nebál se smrti. A vůbec nejlíp uděláme, když se sebereme a zmizíme odsud! Tohle je zlé místo..."

„Jasně. A čím dřív to uděláme, tím líp," souhlasil Cormac. „Vzhůru do Wessexu. Očistíme si zbraně v dobré saské krvi!"